

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **A. B.**
státní příslušnost Alžírská demokratická lidová republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2024, č. j. OAM-851/BA-BA01-BA06-PS2-2024, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 1. 8. 2024, č. j. OAM-851/BA-BA01-BA06-PS2-2024, **se zrušuje.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 82 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, na jehož podkladě žalovaný rozhodl o žádosti žalobce ze dne 30. 7. 2024 o propuštění ze zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e), odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) tak, že žalobce je i nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce do 16. 11. 2024.
2. Žalobce primárně nesouhlasí s délkou zajištění. Má za to, že stanovení maximální možné doby trvání zajištění v případě žalobce v délce 107 dnů je nesprávné a je též rozporné se smyslem a účelem institutu délky zajištění. V této souvislosti poukazuje na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „Směrnice“).
3. Žalobce dále namítá, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
4. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí.

Zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

5. Hlídka cizinecké policie dne 27. 6. 2024 při kontrole zjistila, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob, pobývá na území ČR neoprávněně, kdy již v minulosti bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 5 let. Rozhodnutím ze dne 6. 6. 2024 byl žalobce zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
6. Dne 30. 6. 2024 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu. Rozhodnutím ze dne 1. 7. 2024 rozhodl žalovaný o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se stanovením doby trvání zajištění do 16. 11. 2024. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nijak nebrojil.
7. Podáním ze dne 29. 7. 2024 žalobce požádal o přezkum důvodů trvání zajištění, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
9. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Soud předně posuzoval otázku doby trvání zajištění, jak ji žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí.
11. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu (ve znění účinném od 1. 7. 2023) platí, že žalovaný v rozhodnutí o zajištění *stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.*
12. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobce zajistil v zařízení pro zajištění cizinců do dne 16. 11. 2024. Rozhodnutí v této části odůvodnil pouze tím, že tato doba je stanovena tak, jak byla stanovena v původním rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce.

13. Takové odůvodnění doby trvání zajištění je však absolutně nedostatečné. Absentuje v něm totiž jakákoli úvaha o tom, proč bylo v případě žalobce nezbytné přistoupit ke stanovení doby trvání zajištění právě po žalovaným stanovenou dobu. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že žalobce nijak nebrojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2024 o zajištění žalobce, v rámci kterého odůvodnil tímto rozhodnutím stanovenou dobu zajištění.
14. Nynějším rozhodnutím totiž žalovaný rozhodoval o žádosti žalobce podle § 46a odst. 10 zákona o azylu. Pokud žalovaný shledal žádost nedůvodnou a rozhodoval opět o stanovení doby zajištění, byl povinen i v této části své rozhodnutí náležitě odůvodnit.
15. Krajský soud v této souvislosti připomíná, že dle čl. 9 odst. 1 Směrnice má být žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn pouze *po co nejkratší dobu*. Žalovaný proto nemůže bez podrobnějšího odůvodnění přistoupit ke stanovení doby zajištění, aniž by bylo zřejmé, na základě, čeho je nutné trvání zajištění právě po stanovenou dobu a nikoli dobu kratší.
16. Aplikace správního uvážení při rozhodování o stanovení délky trvání zajištění přitom musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí tak, aby soud mohl přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince a stanovení délky trvání zajištění soud ve správním soudnictví hodnotí postup správního orgánu a zkoumá, zda uvážení správního orgánu o stanovení doby zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/22011–39, týkající se stanovení prodloužení doby zajištění, jehož závěry jsou použitelné i v nynější věci).
17. Krajský soud proto uzavírá, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného v nynější věci neobstojí pro svou nedostatečnost a napadené rozhodnutí je na místě zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost.
18. K problematice nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů s ohledem na ustálenou judikaturu správních soudů lze dodat, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/1992 - 23, publikovaný ve Správním právu pod č. 27/1994, nebo nověji rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být ovšem vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Při posuzování nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí lze nepochybně vycházet také z judikatury NSS vztahující se k otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí. V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, zdejší soud uvedl, že *„nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“*

19. Krajský soud pro úplnost dodává, že ve výroku tohoto rozsudku současně nevyslovil, že se žalovanému věc vrací k dalšímu řízení. Vychází z právního názoru vysloveného v rozsudku NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, č. 2757/2013 Sb. NSS, dle něhož „*po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nablížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno (...). Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím, jakkoliv zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí.*“ Citovaný právní názor je použitelný i na právě řešenou věc, a krajský soud nemá důvod postupovat v souzené věci jinak.
20. V této souvislosti je nutno důrazně upozornit na § 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu, podle něhož musí být zajištění podle zákon o azylu „*bez zbytečného odkladu bez rozhodnutí ukončeno, rozhodne-li soud o zrušení rozhodnutí o zajištění nebo o prodloužení doby trvání zajištění (...)*“.
21. Konečně krajský soud uvádí, že s ohledem na výše přdestřeny právní názor pro nadbytečnost již nevypořádával další žalobní námitky.

Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil.
23. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobce, tak jak vyplývají ze spisu, činí částku 82 Kč vynaloženou žalobcem na poštovné při podání žaloby. Soud proto zavázal žalovaného zaplatit žalobci tuto částku. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 27. srpna 2024

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce